

Za našo deco.

Čarobna lutka.

(Dalje.)

To je bila čarobna lutka. Napotila se je preko ulice uprav v Petrovo prodajalno. Naenkrat je bila tudi ta polna dima. Že je začel prasketati les.

Čez kratko dobo so pridrvili ognjegasci z lestvicami in čebri. Pri Antonu so ogenj kmalu udušili, Petrove prodajalne pa niso mogli rešiti.

Ostal je nekaj časa kakor od kamna. Naenkrat se je spomnil denarja, dobljenega za čarobno lutko, katerega je bil spravil v staro skrinjo. Tekel je skozi plamen, da bi spravil vsaj to blago. S silo je odprl skrinjo, ali oh! V njej je bilo le blato in kamenje! Denar je bil tudi začaran. To ga je tako pretreslo, da je padel ob skrinji na kolena in ni niti več mislil na plamen, ki ga je začel obkroževati. Poginil bi bil, če se ne bi bil prikazal skozi plamen mlad človek, ki ga je zgra-

bil in siloma izvlekel na ulico. Oba sta bila malodane zadušena. Šele čez nekaj minut je mogel Peter zahvaliti svojega rešitelja. Pa kako mu je bilo pri srcu, ko je spoznal, da ga je rešil zlatar Anton.

»To je zelo žalosten dan za naju oba, dragi moj Peter«, je rekel zlatar. »Ali za tebe je še težje. Meni je zgorela samo delavnica. Bolj pozno

bom legel k počitku in bolj rano bom vstajal, tako bom škodo kmalu popravil. A ti! Tebi je zgorelo vse imetje, tudi sam si ranjen. Roko imaš težko poškodovano, hitro po zdravnika.« Te zadnje besede so bile namenjene ljudem, ki so stali tam okoli. Par jih je res teklo, da bi našli zdravnika, nekoliko pa je pomagalo Antonu, da je mogel spraviti Petra v postelj.

Peter je bil tako osupel, vrh tega ga je skelala roka, da ni mogel reči niti besedice, ampak se je kar zgrudil na posteljo. Zdravnik je prišel, rekel je, da je bolnikovo stanje zelo resno in je naročil, da mora biti bolnik v popolnem miru. Mnogo časa je prebil Anton ob njegvi postelji.

Nekega večera, bilo je kake tri tedne po opisanim dogodku, je pristopil Anton k postelji v prav veselem razpoloženju. Pripovedoval je, da mu požar ni preveč škodoval. Obljubil je Petru, da mu bo kupil nov stroj za izdelovanje lutk, kakor tudi vse drugo potrebno orodje. Namestu, da bi Petra dobroti tega človeka razveselila, mu je rodila v duši še večjo mržnjo, zavist in zlobo.

»Sveda«, je premišljeval v sebi, »moral bom dolgovati svoj vsakdanji kruh človeku, katerega na tem svetu najbolj sovražim! Joj, kaka nesreča! Izgubil sem vse do zadnjega, a on mi lahko obljubi, da mi bo posodil toliko denarja. Sigurno je sedaj še bogatejši, ker vsi govore, da se bo oženil z lepo Elizabeto. Kaj je on storil takega, da je nje vreden?«

»Kaj je storil?« se je začul tanek glasek blizu postelje.

Petra je popadla jeza, ko je spoznal glas male vile.

»Kaj je on storil?« je ponovila. »Ne zavida nikogar. Ne požiga hiš. Ne misli samo na sebe. Kaj pa si zaslužil ti? Vse to, kar te je doletelo, in še hujše.«

»Proč od tod!« je zakričal Peter. »Nočem te več videti, ne slišati.«

»Kaka predrznost!« je siknila vila razdraženo. »Kotiko sem pretrpela radi tebe samo jaz! Še nisem ozdravela od opeklin, ki si jih povzročil moji lepi prijateljici, čarobni lutki.«

(Konec prihodnjic.)

Medvedek.

(Povest v slikah.)

57. Miško se poda proti ribniku.

Od prenahe hoje je bolela orjaka noga. Kakor hitro pa je zagledal Miška z Belo, so mu prešle vse bolečine. Ves vesel vzklikne: »Hura! Sedaj te pač zagrabilim!« Revež Miško! Pred teboj se razprostira ribnik, za teboj je orjak. Kedo te naj otme iz te zagate!

58. Bela išče pomoč.

Bela reče Mišku: »Ne boj se! Pomoč je blizu.« Začne mijavkati. Na njen mijav se pričnejo oglašati žabe. Bela jim zaupa, v kaki zagati da je Miško. Žabe odgovorijo: »Bodi brez strahu, Miško! Pojdi za nami!«

(Dalje sledi.)

Kaj napovedujejo za leto 1940.

Ljudem, ki bodo dočakali leto 1940, se obeta podobno živčno razburjenje kakor takrat, ko so, k sreči, krivi preroki napovedovali konec sveta po Halleyevi repatici. Zvezdoslovec dr. Reimuth iz Heidelbergaja je namreč odkril nov planetoid, ki ima 4 do 6 km v obsegu in bo leta 1940 prišel zemlji tako blizu, da obstoji baže nevarnost trčenja. Če bi se to zgodilo, bi utegnili imeti uničujoče posledice za izredno velika ozemlja, ki bi jih planetoid popolnoma uničil. Tudi preroki napovedujejo za leto 1940 ali tam okoli nekaj strašnega. Tako poroča list znanega svetlovidca Erika Jan Hanussena, da je ta na neki sliki označil 1940 ali 1942 za dobo, v kateri preti naši premičnici veliko razdejavanje. Malo praznega strahu nikoli ne škodi, pravijo neverni ljudje. Najmanjši radio-aparat.

Italijanski dijak Colbertaldo je sestavil najmanjši radio-aparat na svetu. Ko je tri orehe, mu je razpadel eden oreh na dve polovici in prišlo mu je na misel, če se morda ne bi dala napraviti v teh dveh lupinicah majhna sprejemna radio-naprava. Dolgo časa je poskušal in končno se mu je posrečilo, da je začul iz teh dveh orehovih lupin prve glasove in ugotovil je, da more s tem aparatom poslušati oddajno postajo Trst. Vendar še ni odnehal in je nadaljeval s poskusi, ki so mu končno tako uspeli, da je lahko poslušal okrog 10 radio oddajnih postaj, med temi Bratislavo, Prago, Toulouse, Budimpešto, Rim, Dunaj in druge. Mlademu izumitelju je uspelo, da je tako izločil vse močnejše in šume, ki so mu v začetku motili sprejem, da je svoj izum z rizbami in modelom dal patentirati. Po preteku enega meseca je bil njegov patent potrjen in prepričan je, da ga bo dobro prodal.